

El desig en psicoanàlisi

El «natural» en psicoanàlisi és sempre un producte a construir, és a dir un efecte del treball i desig d'uns altres, així, semblaria que el natural és que un noutat, creixés, aprengué a caminar, parlar, vestir-se. Ocorre que en aquesta manera de pensar, apareix negat el concepte de treball i el desig que sempre és desig d'uns altres.

La primera demanda un noutat, creix perquè hi ha qui ho mira, qui ho nodreix, li parla, ho pensa, ho cuida, si no moriria. Enfront de la vida, a la urgència que algú assisteixi al noutat perquè no mori, esdevé una primera satisfacció d'aquesta necessitat, d'aquest constrenyiment.

Desig humà que es repeteix davant qualsevol situació nova de la vida en la recerca de la satisfacció de la primera demanda satisfeta i que, hem de saber, no es tornarà a trobar una vegada seccionat el cordó umbilical psíquic, però engega un circuit al·lucinatori de voler repetir allò que va ser i que com ferida profunda que marca el forat amb el qual deurem aprendre a dur, i si no és així, apareixeran els primers símptomes psíquics i psicossomàtics, que marcaran la vida.

Amb el Principi de Realitat en Psicoanàlisi podem diferenciar realitat material de realitat psíquica, percepció, d'al·lucinació. Principi de realitat que no funcionaria sense el Principi de Plaer, engegant el pensament, recurrent petjades psíquiques anteriors en l'intent de fer coincidir l'objecte percebut amb el desitjat, i aquí tendir a la satisfacció. El Principi de Plaer tendeix a la descàrrega de tensió, utilitzant descàrregues motores, apartant-se de tot allò que suposi desplaer. El què passa és que cal suportar certa quota de desplaer per a plantar cara a situacions noves de la vida: estudiar, escriure, un amor, llavors el principi de realitat ve a «dir-li al subjecte psíquic» que és necessari una certa quota de tensió, que cal ajornar la descàrrega motora instantània per a aprendre a pensar, a estudiar, a estimar. És per això que de vegades el pensament, una acció adequada, pot veure's pertorbada per l'afecte.

El Psicoanàlisi possibilita el fet de transformar els balbotejos en paraules, les paraules en frases, en definitiva pensar, escriure, estimar, per a això es requereix un temps per construir a través d'un treball, els efectes del qual són transformadors i creadors del nou en l'ésser humà. Possibilitat que només a través del Psicoanàlisi s'aconsegueix, a l'actuar aquest dintre d'un camp delimitat teòricament. Per a parlar, llegir, voler, estimar, no és necessari aprofitar-se dels pensaments revolucionaris del segle XX, ja abans es feien, però igual que la tecnologia va portar a l'home avanços que van canviar la seva vida, el Psicoanàlisi li porta a l'home d'aquest segle,

l'avanç, el descobriment, la invenció del Subjecte Psíquic. Joan Ramón
Soto